

Burjuva milliyetçi cephe

Milliyetçilik, burjuvazinin sınıf ideolojisidir. Doğuşu ve gelişimi, kapitalizmin doğuşu ve yükselişiy-le bağlıdır. Tarihsel evrimi saklı kalmak kaydıyla günümüzde burjuva milliyetçiliği, gerici bir ideolojidir. Kapitalizmi, kapitalist sömürüyü, burjuva egemenliğini kutsayan, kapitalizmi ve emperyalizmi ebedi bir sistem olarak lanse eden gerici bir ideolojidir. Burjuva sınıf egemenliğini ve çıkarlarını tüm “toplumun çıkarları”, “ulusun çıkarları” demagojisiyle perdeler, genelleştirerek idealize eder.

Emperyalist küreselleşmenin hızlanan ivmesi ile burjuvazi içerisinde iki ana akım belirdi: Bu akımlardan birisi, emperyalist küreselleşme süreciyle birleşmeyi, kaynaşmayı, “treni kaçırmamayı” savunmaktadır. Diğeri ise, sözde yok edilmek istenen burjuva “ulus devlet”i yüceltmekte ve emperyalist küreselleşmeyle mesafeli ilişkilenecek gerektiğini savunmaktadır. Birinci akımın maddi temelini, uluslararası tekel-ler tarafından yönetilen emperyalist kapitalizm ve işbirlikçi tekelci kapitalizm oluşturmaktadır. İkincisinin maddi temelini ise yıkıma uğrayan ya da yıkım

tehdidinin korkusu altındaki küçük ve orta ölçekli mülk sahipleri ve yeni yapılanmadan çıkarları zedelenen büyük ölçekli mülk sahibi “ulusal” burjuvalar, yeni süreçte ayrıcalıklarını kaybedeceğinden veya mevzilerinin gerileyeceğinden korkan geleneksel sivil ve askeri bürokrasinin etkin bazı çevreleri oluşturmaktadır.

Birinci akım, en başta TÜSIAD, yeni liberal burjuva çevreler, II. cumhuriyetçi çevreler, ANAP, AKP gibi partiler vb. yapılardan oluşmaktadır. İkinci akımın savunucuları ise, CHP, MHP, değişik sivil-asker-aydın kliklerden oluşan Kemalist çevreler IP, Cumhuriyet Gazetesi çevresi vb.dir.

Emperyalist dünya sisteminin son küreselleşme atılımıyla, burjuva milliyetçiliği, emperyalist küreselleşmenin yıkıcı gücü karşısında, kendi dolaysız özgün çıkarlarını savunmanın aracı olarak, değişik biçimler alan milliyetçi demagojiyi daha da yoğunlaştırdı. “Ulusal bağımsızlığın savunulması”, “ulus devletinin savunulması”, “anti-emperyalizm”, Siyonizm, ABD ve AB karşıtlığı, IMF vb. kurumlara sözde düş-

manlık, Kemalizm'in özünün bağımsızlık ve demokrasi savunuculuğu olduğu yalanının yüceltilmesi, "liberal küreselleşme"nin, "II. Cumhuriyetçiler"nin, "mikro milliyetçiliğin", "bölücü"lüğün, "ılımlı İslam"ın, BOP'un mahkum edilmesi vs. söz konusu demagojinin ideolojik-politik argümanları olarak kullanılmaktadır. Kemalizm, Pan-Türkizm, "Avrasyacı"lık, "sosyal küreselleşme", "sosyal devlet" savunusu burjuva milliyetçiliğinin değişik seçenekleri olarak öne sürülüyor.

Emperyalist dünya düzeninin büyük haydutları karşısında kendi küçük çıkarlarını savunan küçük haydutlar, bu arayışlarına kitle desteği bulmaya çalışıyorlar. Türk burjuvazisinin bir kesiminin, Kıbrıs'ın işgali, Kürt ulusunun inkarı ve Ermeni Soykırımının yok sayılmasında somutlaşan özgün gerici çıkarları için emperyalistlerle nasıl didiştiklerine tanık oluyoruz. İki gericilik arasındaki bu dalaşmada taraf olmak, ezilenlerin tutumu olamaz.

Tarafların ortak müşteregi, işbirlikçi egemen sınıfların ve işbirlikçi burjuva devletin savunulmasıdır. Burjuva milliyetçiliğinin odağında kapitalizmin, burjuvazinin, burjuva devletin savunulması ve sınıf işbirlikçiliğinin meşrulaştırılması yatmaktadır. Demagojik söylemden arındırıldığında kaba bir biçimde karşımıza çıkmakta olan gerçek, işte budur.

Aralarındaki önemli farklılıklara karşın, burjuva milliyetçiliği ve azgın şovenizm ekseninde birleşen milliyetçi cephe kabaca, Amerikancı faşist MHP, faşizan eğilimlere sahip Deniz Baykal ve CHP'si, Kemalist Cumhuriyet Gazetesi, "Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Hareketi" Derneğinde örgütlenen emekli subaylar, özellikle kirli savaşı yönetmiş komutanlar, sosyal faşist eğilimlere sahip İP çevresi ve onun türevi "Türksolu" çevresinden oluşmaktadır. Bu cephenin dayandığı birinci siyasi kuvvet ise, tabii ki Amerikancı faşist ordudur.

Bu cephe, faşist diktatörlüğü ("ulus devlet") ve işbirlikçi orduyu savunmada tam bir ittifakla davranmaktadır. İşbirlikçi burjuva devletin sivil ve askeri yönetici çevrelerinin elindeki maddi ve manevi olanaklar, psikolojik harp aygıtı açık, yarı açık ve kapalı biçimlerde "ulus devlet"in savunulmasına endekslili burjuva milliyetçi ve şoven çevreleri, partileri, aydınları vs. enerjik bir tarzda desteklemekte, teşvik etmekte, koruyup kollamaktadır.

Burjuva milliyetçiliğinin değişik akımlarının yoğun milliyetçi ve şoven demagojisinin, işçi sınıfını, emekçi kitleleri ve reformcu ilerici aydın çevrelerini aldatmada ve silahsızlandırmada önemli bir etki gü-

cüne sahip olduğunu saptamak gerekir. Kürt ulusal mücadelesinin safları netleştirdiği, tutum almaya zorladığı koşullarda, egemenlerin "bölücülük", "bölünme", "Sevr'in diriltilmesi" paranoyasının sistematik kışkırtılmasının da etkisiyle, bir zamanlar ilerici reformcu mevzide duran küçük burjuva aydın çevrelerinin büyük bir kesimi, sosyal-şovenizm zemininde devlete ve orduya yedeklenmiştir.

Emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin daha da güçlendiği, başta küçük burjuvazi olmak üzere geleneksel küçük ve orta boy işletmelerin iflasının daha da yoğunlaştığı, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin ve kültürel yozlaşmanın daha yıkıcı biçimlerde ortaya çıktığı koşullarda, demagojik antiemperyalist propaganda ve ajitasyonun eşliğinde gerici, faşist burjuva milliyetçiliğinin ve şovenizmin daha fazla güç toplayacağı gerçeği gözden kaçırılmamalıdır. Devrimci-demokratik ve komünist hareketin zayıflığı koşullarında, işçi ve emekçilerin öfkесinin burjuva milliyetçiliği eliyle gerici bir çizgide düzen içinde kullanılabilmesi ve boğulabileceği olasılığı yabana atılamaz. Bu tehlike, ancak güçlü bir devrimci kitle çizgisiyle önlenebilir ve sisteme, egemen sınıflara, diktatörlüğe ve emperyalizme karşı yönlendirilebilir...

Türk burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele bakımından şu gerçeklerin altı çizilmelidir:

Türk ulusal ticaret burjuvazisinin temsilcisi olan Kemalist hareket, emperyalist işgale karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi sürecinde, cılız bir antiemperyalist hareket olarak ve iktidarlaştıktan sonra, siyasal üst yapıda yaptığı ilerici reformlarla (hilafetin tasfiyesi, seçme-seçilme hakkı, medeni kanunda bir ölçüde kadınlar lehine bazı haklar, laik eğitimde önemli bazı adımlar vs.) geçici ilerici bir politik rol oynamıştı. Bu geçici ve kısmi ilerici rol, '30'lara gelindiğinde tükenmiştir.

Kemalist hareket, ülke çapında iktidarı ele geçirdikten sonra, tek parti yönetimine dayanan burjuva diktatörlüğünü kurmuştu. İktidarı ele geçirdikten sonra da feodal ağalarla ittifakını sürdürmüştür. Bu diktatörlük, burjuva demokрасisi biçimine de dayanmayan çıplak bir gerici devletti. Kuzey Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi, gayrimüslim ulusal topluluklara sömürgeci baskı, muhalefetin her türünün silahla tasfiyesi, işçi ve köylülerin azgınca soyulması, komünistlerin beyaz terörle katledilmesi, baskı altında tutulması, Alevi inanışın inkarı ve baskı altında tutulması, cemevlerinin yasaklanması vb. Kemalist diktatörlüğün tipik gerçekleriydi.

30'lu yıllarla birlikte, Kemalizm ve CHP, açık fa-

şist eğilimler gösterdi. Bu yıllar, Kemalist burjuvazi- nin Alman emperyalizmiyle ekonomik ve politik bağlaşmasının da geliştiği dönemdi. Çıplak Nazizm sempatisi Türkiye’de kol geziyordu. Bütün insanlığın Türklerden türediğini öne süren “Türk Tarih Tezi”, bütün dillerin Türkçe’den türediğini ileri süren “Türk Dil Teorisi”, “Türk milletinin doğuştan üstün bir ırk” olduğu ve “dünyayı yönetmek üzere doğdu- ğu ve görevlendirildiği” ırkçı safsatası, “bir Türk dün- yaya bedeldir”, “ne mutlu Türküm diyene” vb. safsata- ları dönemin yükselen değerlerini oluşturuyordu. Ceza Yasası faşist İtalya’nın ceza yasasından alınmış- tı. Kemalizm zaten burjuva ideolojisiydi, dolayısıyla kapitalizme hiçbir zaman karşı değildi ve olamazdı da. Devletin resmi ideolojisi olarak kemalizm, 12 Ey- lülcü askeri faşizmin Kemalizmin yanı sıra “Türk-İs- lam Sentezi”ni resmi ideoloji olarak benimsemesi da- hil ama özellikle 1980’lerin sonuna doğru Kürt Ulu- sal Devrimi’nin patlak vermesi, politik İslami hareke- tin gelişip güçlenmesi, demokratik Alevi hareketinin gelişimi, toplumsal yaşamın “birleştirici” ideolojisi olarak esasen çözülerek geriledi; meşruiyet krizi içe- risine sürüklendi. Emperyalist küreselleşmenin gücü ve Amerikancı BOP’un gereksinimi büyük ölçüde Kemalizmi gereksizleştirdiği ve kullanışlı bir araç ol- maktan çıkarttığı da ayrıca eklenmelidir.

Dolayısıyla, “Kemalizmin modası geçti.” (CIA İs- tasyon Şefi Graham Fuller) türünden açık istemler, ABD ve AB çevrelerinde ve Türkiye’de burjuva gericiliğin, yeni burjuva liberallerinin, sermaye çevreleri- nin bir kesimi tarafından; örneğin AKP gibi partiler tarafından da açıkça dillendirilmektedir. Kemalizmin katı burjuva milliyetçi yorumu, uluslararası tekeller tarafından yönetilen emperyalizmin bu döneminde, yeni kapitalist birikim stratejisinin yönettiği dünya pazarı için üreten ve iç pazarın tümüyle uluslararası kapitalist tekellere açılmasını ve entegre olmasını ge- rektiren ve dayatan yeni yapılanması ile, BOP ile, AB’ye üyelik ile bir çelişki oluşturmakta ve tasfiyesi dayatılmaktadır. Bu mücadelede bir tarafa yedeklen- mek veya entegre olmak, işçi sınıfının ve emekçilerin işi değildir. Bu çelişki, gericiliğin kendi iç çelişki ve çatışmasıdır... Bir yanda şovenist, ırkçı biçim ve gö- rünümde ortaya çıkan burjuva milliyetçiliği, öte yanda “liberal”, “küreselleşmeci” biçimde ortaya çı- kan burjuva milliyetçiliği; emekçilere, ezilenlere düş- manlık bakımından, al birini vur ötekine...

Askeri faşist klik (ordu), Kemalist gericiliğin başlıca kalesidir. Kemalist tarihsel şekillenmeye da- yanmaktadır. Kemalizmin en gerici yorumunu sa-

yunmaktadır. Ama bu yorum, emperyalist küresel-leşmenin, esnek kapitalist birikim yapılanmasının, ABD işbirlikçiliğinin ateşli savunuculuğuyla, BOP stratejisinin ve jandarmalığının, İsrail Siyonizminin savunusuyla el ele gitmektedir. Askeri faşist kliğe yedeklenmiş burjuva milliyetçi çevrelerin iddia etti- ği gibi ordu, ne anti-emperyalisttir ne anti-AB’ci ve anti-ABD’cidir ne de “ulusal bağımsızlığın güvence- si”dir. Ordu, emperyalizmin, başta da Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi ve baş savunucusu ve dayanağıdır.

Askeri faşist kliğin AB üyeliği dolayısıyla “ulus devlet”, “ulusal bağımsızlık” vs. üzerine zaman za- man yaptığı açıklamalar tümüyle demagojiktir. Hit- ler-Mussolini taslağı generaller çetesinin derdi AB’ye üyelik sürecinin ve AB üyeliğinin olağanüstü ayrıca- lıklı konumlarını sarsacak olması ve bazı yetkilerinin kaybolması tehlikesidir (OYAK’ın vergilendirilmesi, Genelkurmay’ın Milli Savunma Bakanlığı’na bağlan- ması, askeri şura kararlarının, ordu bütçesinin deneti- minin yargıya, hükümetlere ve TBMM’ye açılması, ordunun iç güvenlik adına askeri darbeler yoluyla yönetime el koymasına gerekçe yapılan yasaların ip- tali, MGK aracılığıyla politika üzerindeki egemenliği- nin sınırlandırılması vb. vb.). AB’ye üyelik, or- dunun da hedefidir. Ancak ordu, konumunun sarsıl- maması koşulunu dayatmaktadır. Milliyetçi söylem bunun aracıdır sadece. Ayrıca ordunun Erdemir’in özelleştirilmesini sudan ucuza kapattığını da hepimiz bilmekteyiz. Sözde “ulusal sermaye alsın” milli- yetçi demagojisi ile ucuza Erdemir’i kapatan ordunun, hemen ardı sıra Fransız ÇUŞ’uyla ortaklık görüşme- lerine ve pazarlıklarına da başladığını herkes bilmek- tedir. OYAK Bank’ın özelleştirme vurgunundan kaptığı Sümerbank pastasını da unutamayız.

Ordu, ne emperyalist küreselleşmeye karşıdır, ne de özelleştirmelere. "Ulus bağımsızlığın savunucu- su" olarak kendine taktığı yafta da tümüyle sahtedir, pespaye bir demagojiden ibarettir. Aksine yeni ko- şullarda ayrıcalıklı bir iktidar odağı olarak bu süreç- ten pay kapmaya çalışmaktadır. NATO’cu, ABD’ci generaller çetesinin CIA ve Pentagon denetiminde örgütlenmiş olan kontrgerillanın (Özel Harp Dairesi- Özel Kuvvetler Komutanlığı) '70'lere kadar parasının doğrudan ABD tarafından ödendiğini, bizzat bu da- irenin başında bulunmuş emekli orgeneral Kemal Yamak açıkladı. 12 Eylül’de bu ordu; Amerikan em- peryalizminin doğrudan talimatıyla askeri darbe ger- çekleştirdi, IMF’nin dayattığı 24 Ocak kararlarını uy- guladı, Türk halkının yiğit evlatlarını darağaçlarında

sallandırdı, on binlerce ve yüz binlerce devrimciyi işkencelerden geçirdi, zindanlarda ezdi. “Bağımsızlık” mücadelesi veren Denizleri darağacında sallandıran da bu orduydı, 19 Aralık 2000’de 20 cezaevine saldırıp, devrimci tutsakları işkenceler eşliğinde kurşunlar ve yangın bombalarıyla katleden de. Tarihi bir yana bırakalım, askeri faşist kliğin bir numaralı temsilcisi Yaşar Büyükanıt, daha birkaç ay önce Amerika’dan “yüksek liyakat madalyası” aldı. Ve en azından Venezuela örneğinden biliniyor ki ABD, “ulusal bağımsızlığını” savunanlara “liyakat madalyası” değil, başka şeyler layık görmektedir. İşte, yere göğe sığdırılmayan “Türk bağımsızlığının nadide temsilcisi” “ulusal” ordunun hali pür melali budur.

Devlet, bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki egemenlik aracıdır. Türkiye Cumhuriyeti de işbirlikçi tekelci burjuvazi (ve büyük toprak sahipleri) sınıfının devletidir. Bu sınıfların Türkiye proletaryası, emekçileri ve Kürt ulusu üzerindeki kanlı diktatörlüğüdür. Bu devlet, Türk işçi ve emekçilerinin devleti değildir. Bu devlet, ordusu, polisi, istihbaratı, kontrgerilla çeteleri, mafyası, uyuşturucu ticareti, “yasal” katliamlarının yanı sıra, yasalarına aykırı cinayetleri de bol bol gerçekleştiren, işkenceyi devlet politikası olarak uygulayan, aranan faşist katliamcılarını koruma altına alarak tetikçi olarak kullanan, komşu devletleri işgal eden, işgal tehditi altında tutan, kitlesel katliamlar ve soykırımlar yapan bir devlettir. Bu devlet, emperyalizmin; ABD’nin, AB’nin ve işbirlikçilerinin devleti-

dir. Bu işbirlikçi “ulus devlet”, Türkiye ekonomisini ve toplumsal yaşamını emperyalist küreselleşmenin ihtiyaçları temelinde düzenleyen egemen baskı aygıtıdır. Bu devlet olmadan, ne egemen sınıflar ayakta kalabilir, ne de emperyalistlerin boyunduruğu sürebilir. İşte burjuva milliyetçilerinin savunduğu “ulus devlet” böyle bir devlettir. Liberallerin, milliyetçilerin iddia ettikleri ve göstermeye çalıştıkları gibi, temposu hızlanmış olan emperyalist küreselleşme sürecinde “ulus devlet”(ler) tasfiye falan edilmiyor. Aksine, burjuva “ulus devlet”, dünya pazarını temel alan uluslararası tekellerin çıkarları temelinde ve doğrultusunda işlevleri bakımından yeniden yapılandırılıyor. Ekonomiden çekilmiş, özel tekellerin çıkarlarına, uluslararası tekellere daha fazla bağımlı, işçi ve emekçilerin tüm kazanımlarını gasp eden, daha merkezileşmiş, daha militarist, esnek ve vurucu yapısı daha güçlü bir “ulus devlet” modeli örgütleniyor. Burjuvazinin belli katmanları, özellikle sivil ve askeri bürokrasi, “ulus devlet savunusu” bayrağı altında yitirmekte oldukları çıkarlarının savunuculuğunu güdüyor. Kimileri bunu “sol” maskeyle perdelemeye, hatta Denizlerin tarihsel mirasını bu kirli işte kullanmaya kalksalar da, işbirlikçi Türk devletinin ve onun NATO’cu ordusunun savunusunda, zerre kadar antiemperyalizm yoktur. Aksine bu duruşta, dosdoğru, sınıf işbirlikçiliği, emperyalizm ve işbirlikçi devlet savunusu. Böyle bir teori ve pratikten çıkan, işçi sınıfına, emekçilere, özgürlüğe, devrime, sosyalizme karşı

dövüşme tavrıdır. CHP ve İP'i, Amerikan beslemesi faşistlerin partisi MHP ile aynı kulvarda buluşturan da zaten baştan aşağı bu gerici duruştur.

Burjuva milliyetçi "Avrasyacılık" stratejisi, söylem düzeyinde dahi, Kızılmacı ittifakın antiemperyalist olmadığının bir ifadesidir. Bu strateji, açık biçimde bir emperyaliste (ABD-AB) bağımlılık yerine, diğer bir emperyaliste bağımlılığı (Rusya-Çin) öngörmektedir. Bu stratejinin bölgesel karşılığı, Kürt halkına karşı İran-Suriye gericilikleriyle ittifak çizgisi biçiminde somutlaşmaktadır. Bu strateji, Kuzey Kıbrıs'taki faşist işgalin, Kürt sorunundaki mutlak inkar çizgisinin, Ermeni Soykırımının reddinin sürdürülebilmesi için Rus emperyalizminin desteğine dayanmayı öngörmektedir. Ancak söylemin ötesinde, pratik düzlemde, bu stratejinin Amerika'nın Avrasya stratejisinin bir eklentisine dönüşmesi de olanaklıdır.

Burjuva milliyetçiliğinin, şovenizmin ve ırkçılığın en saldırgan temsilcilerinden biri olan MHP, yoğun Batı düşmanlığı, "neo-liberalizm", IMF ve ABD karşıtı demagojisine karşı, Ecevit'in başbakanlığında kurulan koalisyon hükümeti sürecinden de görüldüğü gibi, ABD'nin işbirlikçisidir. AB işbirlikçiliği de yapmıştır. Uluslararası tekellerin çıkarlarına uygun politikalar izlemiştir... Telekom'un pazarlanmasından emekçi köylülüğün yıkımına kadar IMF'nin, TÜSİAD'ın bir dediğini iki etmemiştir. Emperyalizmin memuru Kemal Derviş'in talimatıyla MHP vekilleri de "15 günde 15 yasa" için kollarını indirip kaldırmıştır. MHP'nin bu pratiği, onun gerçeğidir. MHP, Bahçeli kliği aracılığıyla, emperyalist küreselleşmenin gereklerine yanıt verecek bir çizgiye esasen çekilmiştir. MHP içerisinde geleneksel faşist çizgiye dönüşü arzulayan ve hükümet ortaklığı döneminde tabanında ciddi bir hayal kırıklığı yaratmanın da bir sonucu olarak, MHP'yi ele geçirmeye çalışan, geleneksel MHP çizgisine geri dönüşü savunan bir diğer faşist klik bulunmaktadır. Ancak ne var ki, bu kesim şimdilik denetlenebiliyor ya da parti içi iktidarı ele geçirmesi önlenemiyor. MHP, aşağılık bir demagogjiyle kaybettiği politik itibarını yeniden elde etmek için çalışmaktadır. Emperyalist küreselleşmeye karşı doğan tepki ve öfkeyi emmeye çalışmakta, özellikle de ırkçı şoven Kürt düşmanlığıyla yeniden güç toplamaktadır. MHP oylarında bir artışın olması, bunu gösteriyor. "Kurtlar Vadisi" filmine gösterilen ilgi, "Şu Çılgın Türkler" romanının ve Hitler'in "Kavgam" isimli kitabının satış rekorları kırması vb. görece olarak canlanan ve gelişen burjuva milliyetçiliğinin ifadesi oluyor. Kürt halkının kendi ulusal kimliğini

bayraklaştırmasına karşılık olarak, tıpkı 30'lardaki Mahmut Esat Bozkurt'un "Türk, bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek bir hakları vardır; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı." deyişinde somutlanan türden bir Türk ırkçılığı açıktan savunulmaya başlanmaktadır. Mine Kırıkkanat gibi refah ırkçısı faşist yazarların "Artık sıkıldık bu asalak kardeşlikten, sizi sırtımızda taşımak, dölünüzü finanse etmek istemiyoruz" aşağılık yazılarıyla veya kontrgerillanın aleti "Türksolu" dergisinin "Kürdüm diyen Kuzey Irak'a gitsin, hiçbir Türk, Kürtten alışveriş yapmasın" çağrılılarıyla açıktan savunulan bu eğilim, Türk milliyetçiliğinin bugün ulaştığı çukur noktasıdır. Ama, çukurlaşmanın dibi, tabii ki yoktur.

Doğu Perinçek liderliğindeki İP, militan bir Kemalizm, "Avrasyacılık", işbirlikçi "ulus devlet" ve Ermeni soykırımı savunuculuğu yapmaktadır. Ermeni soykırımını yücelterek kutsamakta MHP de dahil kimse İP'le yarışmamaktadır. (Oysa, 12 Mart askeri faşist darbesinden sonra tutuklanıp yargılanan ve başında D. Perinçek'in bulunduğu TİİKP, mahkemeye sunduğu savunmasında -bkz. "TİİKP Savunması"- Ermeni soykırımı mahkum ediliyordu). Ermeni halkının kasabı, yüzbinlerce köylüyü emperyalist "Turan İmparatorluğu" planları uğruna, Alman emperyalizminin komutası altında cephelede kırdıran Talat Paşa, sözüm ona "ulusal kahraman" olarak yüceltilmektedir. Kürt düşmanlığını azgınca körüklemektedir. Sevr paranoyasını kışkırtmaktadır. 1974'te Kıbrıs'taki "gerici işgali", "fetih siyasetini" kınayan (bkz. Kıbrıs Meselesi, Aydınlık Yay., 1976) Doğu Perinçek bugün, bu işgalin savunuculuğunda neredeyse Denktaş'la yarışmaktadır! Türkiye'nin güvenliği için "kukla Kürt devletini" yıkmak için Güney Kürdistan'ın (Kuzey Irak) Amerikancı işbirlikçisi Türk burjuva ordusu tarafından işgal edilmesini talep etmektedir. Kerkük petrollerine el koyulmasını savunmaktadır vb. En son OD-TÜ'de devrimci gençlerin kendisini kovalamasının ardından yaptığı aşağılık açıklamadan da görüleceği üzere, devrimci harekete geleneksel düşmanlığından da hiçbir şey eksilmemiştir. Perinçek, "Milli Hükümet programı" ilan ederek, tüm partilerden burjuva milliyetçilerini kendi bayrağı altına toplamaya çalışmakta, MHP'den daha hızlı milliyetçi jargonuyla, MHP'nin tatminsiz faşist tabanına da oynamaktadır! Açık ki, İP'in politikaları tipik işbirlikçi, militarist, ırkçı, şoven, asimilasyoncu ve yayılmacı politikalar bütünüdür oluşturmaktadır. Türk şovenizmine oynayarak, Türk işçi ve emekçilerinin üzerinde güçlü etkisi olan milli-

yetçi ve şoven etkiyi sömürerek güçlenmek istemektedir. Televizyon kanalını (Ulusal Kanal) her türlü gerici, şoven, ırkçı kesimlere gönül rahatlığıyla açmaktadır. Hatta son Danıştay baskınında görüldüğü üzere, faşist kontrgerillanın kadrolarıyla doğrudan bağlantıları vardır.

CHP, devlet partisi olarak doğmuştur. “Devletin bekası” onun için her şeyden önce gelir. “Ortanın solu” politikası aracılığıyla da solculuğun devlet savunuculuğu olarak anlaşılmasında kitleleri aldatmada olağanüstü bir rol oynamıştır. Dün Türkesleşen Ecevit'in, MHP'leşen DSP'nin ikinci baskısı, bugün Deniz Baykal ve CHP gerçeğinde yaşanmaktadır. Evren, Demirel, Ecevit “derin devlet vardır” derken, Baykal, “Hayır derin devlet yoktur; devletimiz hukuk devletidir. Devlet hiç derin devlet olamaz. Sadece derin çete vardır” diyebilmektedir. Gevezeliğiyle ve hizipçiliğiyle ün yapmış ve gerçekten de çapsız bir burjuva lider olan Baykal ve CHP'si, Amerikancı faşist generaller kliğinin parlamentodaki sözcülüğünü yapmaktadır. Ordu ve MHP ağızyla politika yapmaktadır. Şemdinli'de bir kez daha yakayı ele verip deşifre olan “Susurluk devleti”ni savunmakta hiçbir sıkıntı çekmemektedir.

Laik-Islamcı, Türk-Kürt çelişkilerini kışkırtarak oy avcılığı yapmakta, ABD tarafından ödüllendirilen ve Şemdinli'de açığa çıkan devlet çetelerini ve çete başı Yaşar Büyükanıt'ı fütursuzca sahiplenmektedir. Diğer yandan Baykal ve CHP, IMF güdümlü neoliberal saldırılara karşı “majestelerinin muhalefetini” aşmamaya özen göstermektedir. Erdoğan'ın “Kürt sorunu vardır” açıklaması karşısında aslan gibi kükreyen Baykal, 4857 sayılı yeni iş yasası, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığına devri, Genel Sağlık Sigortası gibi neoliberal saldırılar karşısında kedi gibi miyavlamakla yetinmektedir. AKP dışında barajı aşarak TBMM'ye girebilmiş tek parti olan CHP, buna karşın, geniş yığınların gözünden düşmüş bir partidir. Seçimlerde aldığı düşük oy oranları ve ana muhalefet partisi olduğu halde oylarında çok ciddi bir artışın olmamasından bu olgu görülmektedir... AKP'nin yıpranmasından dolayı kopan kitleler CHP yerine daha ziyade MHP'ye, DYP'ye kaymakta ya da “kararsız oylar” cephesine akmaktadır. CHP, bu gerçeklik karşısında “merkez sağ” parti, kadro ve yığınlara “açılım” yapmaya soyunmuş, Kızıllema ittifakını seçim ittifakına dönüştürmeye girişmiştir.

Son Danıştay baskını, bu faşist güçlerin yarı aske-

ri rejimi tahkim etmek amaçlı bir provokasyonu olarak ortaya çıkmıştır. Alparslan Aslan'ın tetiğini çektiği silahın siyasi sorumluluğu, generaller çetesinin tepesinde durduğu bu kirli koalisyona aittir. Kısa süre içinde açığa çıkarılan Atabeyler Grubu'nun da bir kez daha gösterdiği gibi, generallerin, Özel Harp Dairesi'nin yönlendirdiği kontrgerilla çetelerini politikanın bir aracı olarak devreye soktuğu bir dönemden geçiyoruz. İrili ufaklı parçalarıyla “Kızıllema Koalisyonu” bu bağlamda kontrgerillanın bir aleti olarak rol oynamaktadır. Ordunun çok yönlü ideolojik kampanyası, sokaklarda sergilenen linç vahşeti ve Danıştay provakasyonu gibi zor eylemleriyle pekiştirilmektedir. “Çılgın Türkler” kitabından Kırkkanat'ın aşağılık makalelerine, Trabzon'daki linçlerden, Cumhuriyet gazetesine atılan bombalara, Alparslan Aslan'ın namlusundan çıkan kurşunlardan, Şemdinli'de bir kitabevine atılan bombalara kadar ideolojik, politik ve askeri, biçimler birbirini bütünleyen bir zincir oluşturmaktadır. Bu zincir, generallerin rejim krizine yanıtı olarak, halklarımızın sırtında ve bilincinde şaklatılmaktadır.

Bu zinciri kırmak için, Türk işçi-emekçi halk kitlelerinin şoven/sosyal şoven bilincine hücum edilmelidir. Sorun, son tahlilde halk kitlelerini kimin kazanacağı sorunudur. Anti-şovenist, kardeşlik yanlısı kitle ajitasyonunun önemi büyüktür. Batıda Kürt halkının taleplerini sahiplenen çizgide kitle ajitasyonu ve eyleminin militan anlamı ve önemi büyüktür. Generaller çetesinin Amerikancı, işbirlikçi gerçekliğinin halk kitlelerinin gözü önüne serilmesi de aynı bilinci besleyip büyütecektir. IMF'nin dayattığı sefil yaşam koşullarına mahkum edilen, politik özgürlük yoksunluğu çeken, faşizm altında yaşamaktan bıkan ve “değişim” talep eden Türk halk yığınlarının beklenti, özlem ve talepleri büyük bir kitle hareketine dönüştürüldüğünde generallerin uğursuz planlarının boşa çıkarılması mümkündür. Şemdinli'de Kürt halkı tarafından suçüstü yakalanan, Danıştay baskınında hükümetle aralarındaki çelişkiden halka yansıyan bilgilerle deşifre olan generaller çetesi, gerçekte köşeye sıkışmış durumdadır. Politik özgürlük, toplumsal adalet, emperyalist köleliğe son talepleriyle ayağa kalkacak Türk ve Kürt halk kitlelerinin, rejim krizinin son perdesini devrimin zaferiyle noktalaması son derece olanaklıdır. Amed serhildanında görüldüğü üzere, sorun bir bakıma, bu isyan ve direnişin Batıdaki halk yığınlarına taşınmasındadır. ■